

Bezinning rond de 'vier woorden' – startavond vasten 2007

Even wat DOE-tijd...

Ons laten meenemen in een wereld van kijken, spreken, horen en zijgen, in een wereld die zich opent aan de binnenkant van je zelf én aan de buitenkant van het zelf, de wereld.

Ik wil je even meenemen op de weg van je innerlijkheid. Het zal je bij het 'buiten' en het 'binnen' brengen.

Geen grote theorieën over vasten, over derde of vierde wereld. We laten ook even de zorg voor mooie vastenvieringen achter ons. Zelf stil worden en hierdoor het leven en je binnenkant laten spreken, de stilte in jou zijn werk laten doen, je laten uitzuiveren om zo vanzelf bij je binnen én buiten komen, in je diepte en in je verbondenheid met de wereld dichtbij en veraf.

Wat mooie muziek

Je mag nu even thuis komen op deze plek, de drukte van daarnet loslaten, het gehaast zijn om hier te komen, de zorgen of de vreugden. Gewoon hier zijn, in de rust van deze ruimte, in de kracht van dit gebeuren.

Ben je er?

(het gedeelte tussen haakjes is niet echt nodig; enkel indien je dit wil kaderen in het huidige pastorale jaar kan het zinvol zijn hier iets over te zeggen)

(Dit jaar gaat ons pastoraal jaar hier in het bisdom nog steeds rond bidden. Ik weet niet hoe sterk het jou is opgevallen hoe innerlijke stilte en bidden met mekaar verband houden. Wellicht is die stilte, en daarin verbonden zijn één van de sterkste gebedsvormen.

In dit tweede jaar van gebed hadden we de idee om ons wat te concentreren op onze zintuigen. Ik weet niet hoe dit bij jullie gewerkt heeft de voorbije tijd. Er waren wat suggesties in Oriëntaties, maar ik vraag me af of we hiermee geland zijn, aangekomen bij onze binnenkant. Daarom dachten we dat het misschien goed was om in dit uurtje een poging te doen via onze zintuigen de werkelijkheid van de grote wereld en van onze eigen binnenkant wat te verinnerlijken.

Een bescheiden poging, zonder grote bedoelingen. Enkel de hoop er wat deugd aan te hebben.)

Mag ik bij het begin vragen dat je in deze ruimte een plaats en een houding kiest die voor jou makkelijk is. Die je wat geestelijke en misschien zelfs fysieke ruimte geeft om niet alleen in deze ruimte thuis te komen, maar ook in je zelf, niet gestoord door de aanwezigheid van anderen.

Eens dat gebeurd is, wil ik graag een lichtje aantekenen. Eentje maar. Een klein onooglijk lichtje, groot genoeg om onze warrige gedachten bijeen te houden. Telkens je de neiging hebt om met je gedachten in andere (misschien wel leukere) oorden te verzeilen concentreer je al je aandacht op dit éne lichtje. Het lukt je dan waarschijnlijk om terug bij het gebeuren hier te komen.

Kaars aansteken

Nu het kleine vuurtje brandt wil ik ter inleiding een korte tekst lezen. Hij is van de hand van Anselm Grün.

Elia was een vurig en passioneel mens. God heeft zijn passie omgevormd, getransformeerd tot hij tenslotte in een stormwind, in een wagen van vuur ten hemel werd opgenomen. (ons kleine lichtje is er maar een zwak afschijnsel van) God handelt niet zonder rekening te houden met de natuur van de mens. Hij maakt gebruik van de menselijke aanleg om juist dáár hem voor zich toegankelijk te maken. Omvorming van onze passies zou volgens het verhaal van Elia voor ons kunnen betekenen dat wij ons verzoenen met onze passies, met onze impulsiviteit, met onze toorn, met onze jaloezies, met onze angst en onze droefheid. Net zoals Elia moeten wij tot de bodem van onze droefheid en onze depressie gaan en het door en door ondergaan. Juist wanneer wij op de bodem zijn, kan God door een engel onze droefheid en onze wanhoop in nieuwe kracht en hoop veranderen. Wij kunnen onze toorn en agressies niet verloochenen. Daardoor komen wij tot een gelatenheid en tot een stilte die naar God luistert. God houdt Elia in de storm, het vuur en de aardbeving zijn passies als in een spiegel voor ogen. En Elia moet in de spiegel kijken om afstand te nemen van het zelfbeeld dat hij tot dan tot van zich gevormd had, om op de bodem van deze passies een nieuwe levenskwaliteit te leren: het zachte en milde, het stille en behoedzame speuren naar het suizen van de wind waarin God zelf verschijnt.

Mag ik jullie vanavond uitnodigen die stap te zetten? Nu een heel klein beetje en later misschien wat meer. En weet, dat alle woorden die ik hier toch gebruik, niet beluisterd moeten worden als woorden, maar vanuit je stilte.

Als **eerste stap** in dit gebeuren willen we 'kijken'.

Uit de woorden die ik aanreik zul je als vanzelf iets opnemen. Doe het niet te gericht. Als het voor jou is, blijft het wel in je nazinderen. Als er niets blijft hangen van die woorden is het misschien nog beter.

Kijk naar het licht als dat voor jou een goede keuze is, of sluit je ogen en kijk met je innerlijk oog naar hét licht.

En kijk...

Kijk naar de wereld om je heen. Zoek je binnenkant af en bedenk hoe jij naar die wereld kijkt. Waar kijk je moeilijk naar, waar doet het kijken je pijn? Wat verdraag je niet van die wereld om je heen of verder af? Hoe kan ik leren vol liefde te kijken naar die wereld vol pijnlijke plekken? Hoe kan ik ook naar mezelf kijken en mezelf graag zien zoals ik ben? Kunnen we liefdevol kijken en ons zien omzetten in liefdevolle aanwezigheid?

Wat stilte om hier over te denken... er kan iets genoteerd worden.

Na enkele minuten uitnodigen tot volledige stilte en rust:

Mag ik je nu uitnodigen om niét meer te kijken, om enkel nog te zien wat ís. Mag ik je uitnodigen om al je gedachten los te laten en alleen nog het vlammetje te zien, het puntje van licht dat ook jouw innerlijke lichtende kern voorstelt. Ik wil graag met jullie zo'n tien minuutjes in volstrekte stilte binnenstappen.

Als slot:

God is stilte, en in stilte wordt Hij vereerd.
Ik heb het niet over het zwijgen van de lippen,
het sluiten van de ogen of het doof worden van de oren.
Wanneer iemand de stilte bewaart,
maar niet weet hoe te zingen in geest en wezen,
dan is hij enkel inactief.

Zijn stil worden is slechts uiterlijk en hij weet niet hoe innerlijk te zingen.

Tweede stap is het luisteren. Luisteren naar alles wat in en om ons gebeurt. Horen hoe er geroepen wordt. Horen we waar ergens in de wereld dichtbij of veraf er geschreeuwd wordt van pijn, verdriet of ergernis? Horen we waar mensen verdoken stilletjes schreien? Kunnen we liefdevol luisteren en ons luisteren omzetten in liefdevolle aanwezigheid?

Wat stilte om hier over te denken... er kan iets genoteerd worden.

Na enkele minuten uitnodigen tot volledige stilte en rust:

Mag ik je nu uitnodigen om niét meer te luisteren, om enkel nog te horen wat ís. Mag ik je uitnodigen om al je gedachten los te laten en alleen nog het vlammetje te beluisteren, het puntje van licht dat ook jouw innerlijke lichtende kern voorstelt. Ik wil graag met jullie zo'n tien minuutjes in volstrekte stilte binnenstappen.

Als slot:

Ik wil liever weinig zeggen.
Wat arme, kale woorden, dat is mijn verhaal.
Mooie woorden denken alleen maar aan zichzelf, ze weten van luisteren niet.
Goede woorden zijn arm en naakt, ze zijn trouw.
Enkele goede woorden, dat is genoeg.
Want er mag niets komen tussen u en mij.
Eigenlijk wil ik liever met u zwijgen.

Derde stap is het afdalen in ons spreken, in de vele woorden die we zelf gebruiken en die we horen gebruikt worden om ons heen. Hoe spreken we in deze wereld? Bouwen we ze mee op, of breken we af? Steken we mensen een riem onder het hart, of duwen we ze kopje onder? Openlijk, of subtiel? Hoe spreken anderen over mensen? Hoe gaan we om met een wereld vol pijn? Verbitterd? Ontgoocheld? Of toch proberend vol liefde te zijn en te spreken. Kracht te geven en te zijn vanuit de warme kern van ons zijn, vanuit onze goddelijke kern? Kunnen we liefdevol spreken en onze woorden omzetten in een liefdevolle aanwezigheid?

Wat stilte om hier over te denken... er kan iets genoteerd worden.

Na enkele minuten uitnodigen tot volledige stilte en rust:

Mag ik je nu uitnodigen om géén woorden meer te gebruiken, te zwijgen, om enkel nog uit te spreken wat ís. Mag ik je uitnodigen om al je gedachten los te laten en alleen nog het vlammetje zijn woord te laten spreken, het puntje van licht dat ook jouw innerlijke lichtende kern voorstelt. Ik wil graag met jullie zo'n tien minuutjes in volstreekte stilte binnenstappen.

Als slot:

Ik hou zo van zwijgen
daarom praat ik zoveel woorden
om ruimte voor dat zwijgen te maken
ze moeten de woordenzee in tweeën scheiden
dat ik vluchten kan naar het beloofde eiland
waar het zwijgen is

eindeloos snijden mijn woorden in het water

Als vierde en laatste stap rest ons inderdaad alleen het zwijgen. De stille omvorming toelaten door Hem die het horen, kijken en spreken in ons heeft gelegd. Ons laten raken in de stilte van zijn liefdevolle kracht en te voelen dat onze bron, zijn bron is en omgekeerd.

In ons zwijgen willen we Hem de plaats in ons hart toekennen waar Hij thuis hoort.

Ik nodig je een laatste keer uit om in die stilte, in het zwijgen mee te gaan. Gedachteloos, het licht voor ogen, Hem verwelkomen in die stille plek heel diep in ons. Ons met hem durven verbinden en toevertrouwen aan zijn liefde.

Heb de stilte lief boven alle dingen:

zij zal je een vrucht aandragen die in woorden onmogelijk kan beschreven worden.

In het begin zijn wij het, die onszelf dwingen te zwijgen.

Maar vervolgens groeit er uit ons zwijgen iets dat ons tot het zwijgen aantrekt.

Dat God je het gevoel mag schenken van dat iets
dat in en uit je stilte geboren wordt.

Mag ik je nog één keer vragen alle gedachten in je los te laten. Het vlammetje als richtpunt te zien en er Zijn warme, liefdevolle aanwezigheid in te ervaren. Mocht dit vanbinnen voelbaar worden.

Einde

God zegene je met al zijn liefde opdat dit moment steeds sterker in je mag worden.

Jezelf overgeven aan de stilte en door God laten omvormen, betekent dat je eigenlijke kern, je liefdevolle gedaante doorbreekt naar het beeld dat God zich van jou heeft gemaakt. Jouw innerlijke kern van Goddelijke liefde wordt zichtbaar in hoe je spreekt, hoe je kijkt en luistert, maar vooral in hoe je eruit ziet: STRALEND